

Afstemning

Forslaget om motiveret dagsorden nr. D 54 af Bjørn Elmquist (V), Lasse Budtz (S), Per Stig Møller (KF), Riishøj (SF), Lone Dybkjær (RV), Arne Melchior (CD) og Glønborg (KRF) (se foran)

vedtoges med 107 stemmer (S, KF, SF, V, RV, CD, FP og KRF); 3 (FK) stemte hverken for eller imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Forespørgsel nr. F 22:

Forespørgsel til arbejdsministeren:

»Hvornår og hvordan vil regeringen opfylde sit løfte om at sikre det frie fagforeningsvalg i Danmark, så ingen mod sin vilje skal tvinges til at være medlem af en bestemt fagforening?«

Af Pia Kjærsgaard (FP) m.fl.

(Forespørgslen, se dagsordenens bagside, anmeldt 10/12 87. Fremme af forespørgslen vedtaget 16/12 87).

Begrundelse

Pia Kjærsgaard (FP):

Fremskridtspartiet har set sig nødsaget til endnu en gang at rejse en forespørgsel om det frie fagforeningsvalg i Danmark.

I november måned 1986, hvor Fremskridtspartiet havde emnet oppe til debat sidste gang, fik vi lovning på, at der i løbet af kort tid ville komme et udspil fra regeringens side. Dette udspil er ikke kommet endnu, medmindre arbejdsministerens forslag fra forleden dag skal være et resultat, som er alt, hvad denne regering vil gøre.

Ministerens forslag, som blev hastebehandlet før denne forespørgselsdebat, havde intet at gøre med retten til frie fagforeningsforhold. Fremskridtspartiet ønsker, at dette Folketing bekræfter menneskerettighedernes artikel 20 samt grundlovens § 78, som jeg har læst at arbejdsministeren mener er et forbud, eksklusivaftaler strider imod. Hvor ministeren får denne mærkelige tanke fra, efter at vi i flere år har haft eksklusivaftaler og frie fagforeninger til debat, forstår jeg ikke. Men det er jeg sikker på at ministeren vil svare på i sit indlæg.

I næsten 40 år har man fra borgerlig side diskuteret eksklusivaftaler, og først nu mener man, at det er at gå imod grundloven. Det må stå fast, at hvis regeringen virkelig mener at ville holde fast i, at et forbud mod eksklusivaftaler er et brud på grundloven, så er der kun én ting at gøre: Så må vi have grundloven ændret.

Men vi skal selvfølgelig have en juridisk accept af arbejdsministerens vildfarelse, og den kan ministeren nok få svært ved at indhente.

Men nok om arbejdsministerens sidespring. Det her drejer sig om at sikre det, der hedder organisationsfriheden i det her land, den organisationsfrihed, som partierne taler og taler om, men som endnu ikke er opnået.

Besvarelse

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Spørgsmålet om foreningsfrihed har været behandlet her i Folketinget mange gange i de senere år, og det med rette.

Da vi i 1986 behandlede spørgsmålet umiddelbart efter afsigelsen af Højesterets dom i den såkaldte HT-sag, gav statsministeren tilsagn om, at regeringen ville fremsætte et lovforslag, der principielt gav adgang til genansættelse i tilfælde, hvor en lønmodtager afskediges i strid med foreningsfrihedsloven. I særlige tilfælde, hvor genansættelse ikke lader sig gøre, skulle der være mulighed for en betydelig højere erstatning end den, som kendes nu.

En række afskedigelsessager har desværre bekræftet, at den eksisterende foreningsfrihedslov ikke i tilstrækkeligt omfang sikrer ansatte, der ikke er medlem af samme forening som flertallet på arbejdspladsen, mod afskedigelse på grund af deres foreningstilhørsforhold.

Det er baggrunden for, at regeringen har fremsat det lovforslag, som ordføreren for forespørgerne henviste til, som indeholder en række ændringer af foreningsfrihedsloven, alle med det sigte at bidrage til en reel sikring af foreningsfriheden, dels ved at sikre lønmodtagerne i deres ansættelsesforhold uanset deres foreningsmæssige tilhørsforhold, dels ved i endnu højere grad at tilskynde arbejdsgiverne til at afholde sig fra at afskedige lønmodtagere i strid med loven.

Regeringens forslag til stramning af foreningsfrihedsloven, lovforslag nr. L 216, blev førstebehandlet her i Tinget i fredags. Vi havde